

Verhalen uit het Blauwe Veld

1. Ridder Roderickstraat 46

YVONNE GILLISSEN

Xpath Design Multimedia Producties

Copyright

Personen en gebeurtenissen in deze verhalen zijn fictief. Overeenkomst met namen van personen en adressen in de werkelijkheid berust op toeval.

© 2023 Yvonne Gillissen/Xpath Design

Coverillustratie: Niek van Wijngaarden
Uitgever: Xpath Design Multimedia Producties Amsterdam
Opgemaakt door Xpath Design - www.xpathdesign.nl
Yvonne Gillissen - www.yvonnegillissen.nl

ISBN: 9789493016378
NUR: 301

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. www.xpathdesign.nl

Voorwoord

Fictie. In de novellenserie 'Verhalen uit het Blauwe Veld' krijgt de lezer een inkijk in het leven van de bewoners van een stadswijk ergens in een plaats in Nederland. Achter iedere voordeur schuilt een andere wereld, ieder adres heeft eigen moeilijkheden, vreugdemomenten of geheimen. Overal gebeurt wel iets bijzonders of opmerkelijks, want 'waar niemand woont - daar gebeurt niets'.

Eerder verschenen:

Novellenbundels van Yvonne Gillissen:

Zand - drieluik:

Ebook: ISBN: 9789493016071

Deel 1 **Christopher Box**

Ebook: ISBN: 9789493016057

Luisterboek ISBN: 9789082461480

Deel 2 **Nacht van de kodiakbeer**

Ebook: ISBN:9789493016064

Luisterboek ISBN: 9789082461459

Deel 3 **Par-Douce**

Ebook: ISBN:9789493016040

Verhalenbundels van Yvonne Gillissen:

Stadsstuipen

Ebook: ISBN:9789493016019

Luisterboek: ISBN: 9789082461411

Buitendrift

Ebook: ISBN: 9789493016033

Luisterboek: ISBN: 9789082461428

Meisje van Methusalem

Ebook ISBN: 9789493016095

'waar niets gebeurt - daar woont niemand'

May Heunen-Quaden

Ridder Roderickstraat 46

De marktdag liep ten einde. Handelaren brachten hun onverkochte goederen naar dichtbij geparkeerde bestelbusjes om ze alvast in te laden. Sommigen probeerden volhardend hun waren tegen gereduceerde tarieven aan voorbijgangers te slijten - een laatste stuiptrekking van een doorsnee verkoopdag.

Ze trok haastig haar boodschappenkar naar een stalletje op de hoek, in de hoop dat er nog iets aardigs tegen een klein prijsje te bemachtigen zou zijn. De Sloveense verkoper knikte haar welwillend toe en verhief alvast manipulerend zijn stem. 'Zeg het maar, omaatje, de laatste mooie plantjes voor een mooi prijsje!'

Ze trok haar mondhoeken naar een glimlach en overwoog om voorbij te lopen maar het vooruitzicht iets te kopen dat haar balkon verder zou kunnen opfleuren, deed haar over haar irritatie heen stappen.

'Is dit alles wat je nog hebt?' liet ze haar stem afstandelijk klinken terwijl ze hem een vluchtige blik toewierp. 'Heb je geen hortensia's meer? Azalea's? Of misschien iets anders?'

'Alleen nog wat hier staat. Mooie geraniums.' Hij fronste zijn wenkbrauwen en keek over haar heen terwijl hij demonstratief wachtte op haar bestelling.

Ze bukte zich voorover, inspecteerde een plantje en besloot om het niet te nemen. Terwijl ze haar rug rechte sprongen aan de achterkant van haar BH de haakjes uit hun oogjes, waardoor aan haar voorkant haar borsten onder haar bloes losschoten.

'Mooie geraniums,' herhaalde hij, 'heel goedkoop. Je krijgt er drie voor de prijs van twee. Okay?'

Ze overwoog een kort moment en knikte. 'Die drie die daar staan.' Ze wees met een vinger en zocht vervolgens in haar handtas naar haar portemonnee.

'Leuke plantjes om voor het raam te zetten. Kunt U fijn genieten als U naar buiten kijkt,' dramde de stem met het Sloveense accent door. 'U kunt welverdiend achter mooie geraniums gaan zitten.'

Ze negeerde zijn opmerking; kennelijk had hij een inburgeringscursus bijgewoond waarin hij een Nederlandse uitdrukking had geleerd. Ze rekende af en nam, slechts matig tevreden, haar aankoop in ontvangst.

In een teruggelegen plantsoentje in een aangrenzende straat nam ze plaats op een bank. Ze zette haar handtas en boodschappenkar naast zich neer en keek naar het zwerfafval om zich heen. De gemeente had de openbare ruimte op tijd schoon laten vegen, maar na de wekelijkse markt begonnen blikjes en afgerukte verpakkingen zich als vanouds hardnekkig door de omgeving te verspreiden om het straatbeeld te vervuilen. Ze schudde haar hoofd en sloot haar ogen.

De warmte van de zon nam langzaam af. Zo meteen zou ze naar huis wandelen. Ze bracht haar handen naar haar bovenlijf en zuchtte. Geïrriteerd tastte ze naar haar losgeschoten BH. Het vooruitzicht om met een zware, bungelde boezem over straat te moeten lopen was weinig aantrekkelijk. Ze besloot om zich zo onopvallend mogelijk te fatsoeneren, schoof onder haar bloes de BH over beide borsten, bracht vervolgens haar handen achter haar rug en probeerde op de tast omslachtig de sluiting weer dicht te haken. Na enkele moeizame pogingen staakte ze haar handelen en liet haar armen even rusten. Haar leeftijd begon langzaam parten te spelen; ze kon het regelmatig merken aan haar schouders, maar klagen mocht ze absoluut niet. In feite was ze gezond, nog aardig actief en goed ter been, zeker wanneer ze zich vergeleek met sommige leeftijdsgenoten, die volop zeurden over hun kwaaltjes.

Vanaf de bank keek ze naar groepjes voorbijgangers, die met hun boodschappentassen de markt verlieten. Ze wachtte totdat niemand het plantsoentje passeerde en ondernam een nieuwe poging. Een jongen slenterde voorbij terwijl hij de laatste patat uit een papieren puntzak naar binnen werkte. Hij bleef staan en keek afwezig om zich heen, op zoek naar een prullenbak. Ze haalde haar handen onder haar bloes vandaan en hield haar blik op hem gericht. Hij leek gebukt te gaan onder een onzichtbare last, zo meende ze te bespeuren en schatte hem niet ouder dan twee- of drieëntwintig jaar. Even later naderde hij de bank waarop ze zat en groette haar met een vluchtige, lege glimlach. Zijn afval duwde hij in de vuilnisbak naast haar en aarzelde voordat hij haar aansprak.

'Mag ik hier even gaan zitten?'

'Ja hoor, dat mag.' Ze schoof een stukje op om plaats te maken.

‘Ik wil even een sigaretje paffen, als U dat niet erg vindt.’ Ze knikte tegen haar zin in. Het vooruitzicht om de komende minuten in rookwalmen te moeten doorbrengen was onaangenaam, maar de jongen had iets treurig over zich en was verder beleefd.

‘Ga je gang.’

Hij rolde een shaggie, stak hem op en boog zich voorover terwijl hij met een voet nerveus op de grond begon te tikken. Iets in zijn gezicht riep een gevoel van medelijden bij haar op en deed haar besluiten voorzichtig een gesprek te beginnen.

‘Zo. Even bijkomen, niet waar?’

Hij knikte en zuchtte. ‘Effe de kop leegmaken.’

Er viel een stilte. Hij leek haar benaderbaar. ‘Woon je hier in de buurt?’

‘Ja, bij mijn ouders nog. Maar ik wil liever op mezelf.’

‘Waar zou je dan willen wonen?’

‘Gewoon, hier ergens in het Blauwe Veld. Ik wil een huis voor mezelf hebben.’

‘Dat snap ik. Je hebt er de leeftijd voor, lijkt me. Hoe oud ben je, als ik dat vragen mag?’

‘Tweeëntwintig.’

‘Is het moeilijk voor jongeren om hier in de buurt iets te vinden?’

‘Best wel. Er zijn wat plekken, maar die zijn duur. Maar ik wil toch wel hier blijven. Ik heb hier mijn vrienden en zo.’

‘Heb je werk?’

‘Af en toe voor een uitzendbureau.’ Hij nam een trek aan zijn sigaret. ‘Woont U ook hier in de buurt? Weet U misschien iets?’

‘Nee, ik heb geen idee. Je moet je bij een woningbouwvereniging inschrijven. Zelf woon ik in een van die flats daar.’ Ze wees met haar hand. ‘Al bijna dertig jaar.’

‘Ja, weet ik wel - lange wachtlijsten. Dertig jaar, dat is niet niks.’

‘Dat kun je wel zeggen.’

‘Woont U graag hier? Stomme vraag natuurlijk, anders blijft U niet zo lang.’

‘Het gaat wel, het is geen slechte wijk. Je kunt het beroerder treffen, denk ik. Maar geweldig is het ook niet. Ik had misschien wel weg kunnen gaan, maar soms zijn de omstandigheden er niet naar.’

‘Ja, de omstandigheden. Die spelen mee natuurlijk.’ Hij zuchtte opnieuw.

Ze besloot om door te vragen. ‘Heb je moeilijkheden met je ouders?’

‘Valt mee, meer met mijn broer. Problemen. Ik weet niet.., ik moet...’ haperde hij plotseling, ‘ach, laat ook maar.’